Írta: Administrator
2016. november 29. kedd, 06:47 -

A lefelé menekülés eszköze a Jobbik. Ez látszólag jobboldali szélsőséges párt, valójában egy új SZDSZ, s ugyanúgy a bomlasztást, a magyarellenességet szolgálják, mint az SZDSZ. Csak Demszky hiányzik belőle, de majd megérkezik bele, ha kell. Egy anarchista, nemzetinek álcázott párt beékelése az új felállásba, amely mindent kontráz, minden intézkedés ellen népi elégedetlenséget szervez, mindent jobban tud. Az SZDSZ is mindig mindent jobban tudott. Tudta, merte, tette. Vona nem tudja, de meri és mindent megtesznek helyette a szervek.

A társadalom nagy többsége által jelentőség nélkülinek, mellékesnek tekintett EU-választások eredménye kétségbevonhatatlanul eldöntötte a következő választások kimenetelét és megnevezte kormánypártját. Ez, akármikor lesz is, a választás a Fidesz-KDNP lesz, benne még a Nemzeti Fórummal. Kérdés most már csupán a kétharmados többség elérése, valamint az, hogy mit kezd a Fidesz-KDNP ezzel a kétharmados többséggel. Tovább kérdezve: mit tud kezdeni az akkorra kialakuló kényszerhelyzetekben. Mert kényszerhelyzetek lesznek. A kényszerhelyzetek kialakítása elkezdődött.

A Fidesz fő választási jelszava és a mondanivalója az „új irány” volt és ma is az. Ezt Orbán Viktor többször is hangoztatta, és ma is hangsúlyozza, elszámoltatásokat ígér és igazságtételt. Ez szép és jó, de még mindig egy kicsit általános. A mai magyar helyzet és a kialakult válság nagyobb, gyökeresebb változások, szakítások tervbevételét követeli meg a jövő politikai vezetésétől. A népi igazságérzet, a kirablottság, az elkövetett hazaárulások vért kívánnak. Az a mozdulat, amellyel a választók az SZDSZ-t eltörölték, ezt mutatja. Ugyanakkor Orbán óvatosságát is meg lehet érteni. Egész Európában pattanásig feszült a helyzet, a régi világrend összeomlott, de még roppant erős és egy nem idejében mondott mondat miatt még bárkit agyonüthetnek. Akár egész országot eltüntethetnek a föld színéről. Olyan korszakban élünk, oly bűnök és gyalázatok közben, amire még nem volt példa. Egy tapasztalati úton mindenki által rablónak és gazembereknek tartott társulat uralkodik rajtunk, amelynek erős szövetségesei vannak az egész világon, és egyelőre csak az érzékeinkre hagyatkozhatunk, dokumentumok, amelyek az igazságtételhez szükségesek, nincsenek a kezünkben.

A bűnök ma még valójában feltáratlanok. Különösen a mértéktelen eladósítás és a háttérből irányítók kiléte és hovatartozása. Beszélünk idegen titkosszolgálatokról, fedőcégekről,

különleges jogokról, háttérintézményekről, a magyar nemzetbiztonság idegen szolgálatok alá rendeléséről, de a dolog természetéből következően erről konkrétumot nem tudhatunk. Lehet, hogy jól érzi a nép, ezeknek a bizonyosságoknak a megszerzéséhez véres forradalom kell, de ma semmilyen forradalom nem lehetséges ebben az öreg társadalomban. Nem alaptalan a gyanú, hogy éppen ellenségeink akarnak kirobbantani valamilyen mű-zavargást, valami leverhetőt, ahogyan azt már megtették a közelmúltban. Még csak a balliberális elit luxusban tobzódására, hazugságaira és gazemberségeire derült fény és csak általánosságban. A fekélyt azonban ki kell operálni – ez a magyar nép véleménye, amelyet még nyíltan és hangosan nem is mer kimondani.

Ma, éppen húsz évvel a rendszerváltoztatás nagy napja után, megállapíthatjuk, hogy húsz évvel ezelőtt a magyar társadalom nagy tömegeiben, az alsó rétegektől a felsőkig, ilyen radikális igény, ennyi sértettség, ennyi elszámoltatási düh nem volt, mert nem is lehetett. Az újratemetés napján a hatodik koporsóban névtelen hősök, felkelők, egy életerős, bátor nép fiai feküdtek, ma pedig az egész, sokszor önmagát is becsapó szerencsétlen, kiszolgáltatott nép fekszik. Az azóta eltelt húsz év többet rombolt, mint előtte a negyven. Az akkori megbocsátásra való hajlandóságnak nem csak a szovjet csapatok jelenléte, és az ötvenhatos megtorlás még sokkal elevenebb emléke, hanem a Kádár-korszak utolsó évtizedének kiskapu nyitogatós, felemás nyárspolgáriasodást megengedő politikája volt az oka. A társadalom azt hitte, hogy ez a legtöbb, amit elérhet. Ezt nem akarta elveszíteni egy bizonytalan szabadságért. De most már semmije sincs.

És lassanként ráébred, hogy semmije sincs.

A régebbi igazságtételi és elszámoltatási szándékoknak a liberalizmus és a liberálisok álltak az útjába, A nagybetűs Párt, a kommunisták toleranciáért esdekeltek, aki azt mondta, hogy nem szabad, az az SZDSZ volt, a korábbi legradikálisabb. Az „echte” rendszerváltoztató. Aki ezt leleplezte, szorult, azt kirekesztették. Az SZDSZ 2,16% volt valójában akkor is, de a titkosszolgálati alányúlás és a New York-i segítség, a Duna Gate akciókkal és óriási radikális kiabálással, hazudozással majdnem kormánypártot csinált belőle. Pedig az eredeti mérete ez, a mai. Egy szekta, amelyhez még az egész magyar zsidóság sem tartozik hozzá.

Ezt az igazságot akkor csak néhány ember ismerte fel és még kevesebb merte kimondani. Sorsuk kiközösítés, meghurcolás, elhallgattatás lett. Húsz év telt el, privatizációval, hatalmas rablásokkal, nemzeti tönkremenéssel. Minden ennek az erőszakos, rothadt, gazember törpe kisebbségnek a kezébe került. Aztán amikor négy év Horn-ászat után jött a fiatalok kormánya, már mindenütt ez a most 2,16 százalékos banda volt a hangadó, az akadályozó, a kajaibrahimozó és, a josziftótozó, szélsőségesező. Jó volna most ezt azoknak is beismerni, akik

elnézték a félreállításunk, kizárásunk, megtépázásunk eljárásait. Akik nem tartották időszerűnek a közbeszólásunkat és a figyelmeztetésünket.

Akkor elmaradt az igazságtétel. Talmudista fogással azt ültették pellengérre, aki követelte. De aztán következett az ötgyermekes miniszterelnöki család. Lehet neki egy tisztességes méretű villája Budán, meg néhány hektár birtoka? Honnan van? Ez azonban smafu az off -shore cégek láncolatához képest. Megette a fene azt a társadalmat, amely nem viseli el, hogy egy volt – és leendő – miniszterelnöknek öt gyermekével ne legyen egy jó nagy háza, jó környezetben. De hol van most a sajtó felháborodása az off-shore-os rablás miatt. Micsoda képtelenség, hogy a Nemzeti Bank elnöke beismer egymilliárd adó alóli kimenekítést, és marad a helyén. És a sajtó nem üvölt. És hol van az, amit nem ismert be?

De belebuktak. A közösség épen maradt részének erkölcsi érzéke, pártoktól függetlenül, igazságot szolgáltatott. A bukott kormány, és bukott SZDSZ, illetve az ezeket fenntartó háttérhatalom kénytelen volt taktikát változtatni. A hatalmas népi elégedetlenség miatt most már csak jobbról tud keresztbe feküdni.

Az SZDSZ megszűnés előtt áll, az MSZP pedig feladta a pártként, s különösen baloldali pártként való szembeszállás, a saját pártként való visszakerülés célját, politikáját. Lehet, hogy mindegyik MSZP-tag, sőt mindegyik MSZP-vezető sem tudja még, de a pártot és a Gyurcsány-Bajnai kormányt irányító háttérhatalom, a jelenlévő Moszad és bankárirányítók már mindenképp tudják, hogy pártként nem kerülhetnek vissza, s nem lesznek soha többé ebben a minőségükben váltópárt.

Nem lehet előre menekülni, lefelé kell menekülni.

A lefelé menekülés eszköze a Jobbik. Ez látszólag jobboldali szélsőséges párt, valójában egy új SZDSZ, s ugyanúgy a bomlasztást, a magyarellenességet szolgálják, mint az SZDSZ. Csak Demszky hiányzik belőle, de majd megérkezik bele, ha kell. A nemzeti oldal választási győzelmét már csak zavargások kirobbantásával, rendkívüli állapottal, a választások meg nem tartásával tudják, tudnák megakadályozni. Erre valószínűleg nincs már erejük, ahogy Grósz Károlynak sem volt, hiába fenyegetőzött vele. Marad egy anarchista, nemzetinek álcázott párt beékelése az új felállásba, amely mindent kontráz, minden intézkedés ellen népi elégedetlenséget szervez, mindent jobban tud. Az SZDSZ is mindig mindent jobban tudott. Tudta, merte, tette. Vona nem tudja, de meri és mindent megtesznek helyette a szervek. Feladata a választások után, hogy amit a választáson győztes erő eltervez, vagy meglép, azt

szétcincálja, a kétesértékűség glóriájába foglalja. Hiteltelenítse. Ha fontolva halad az igazságtételben a kormányzat, az lesz a baj, ha gyorsan, az. Ehhez ezt a pártot, ezt az új erőt legitimálni kellett. Most ez a három európai mandátummal megtörtént. Most már minden sajtóorgánum, mint új erővel, mint a harmadik úttal számol ezzel a teljes mértékben titkosszolgálati eszközökkel és titkosszolgálati munkával létrehozott párttal. Felkent politikusok és politológusok a Jobbik saját ügyes politikájáról beszélnek, a zseniális felismerésről, amellyel ezek észrevették a szegény vidéki lakosság kiszolgáltatottságát, észrevették a cigánykérdést. Az ember szégyelli magát, ha diplomás embereknek kell az ábc-t magyarázni. Baló Györgyné Morvai Krisztina, aki először észrevette a palesztin asszonyok kiszolgáltatottságát és szót emelt értük az ENSZ-ben, most észrevette a borsodi magyar falvak cigányoknak való kiszolgáltatottságát és feltette az életét Vona Gáborral együtt a magyarság cigánybűnözés alóli felszabadítására. Ez operettlibrettónak is rossz. Ma pedig zseniális politikai húzás. Politológusok és a politikusok mondják ezt húsz évvel Nagy Imre újratemetése után. És közben legitimálják azt a szerveződményt, amely teljes mértékben mesterséges és titkosszolgálati, és minden ízében pontosan ugyanazon az elven épül fel és ugyanazon céllal, mint a most 2,16-ra zsugorodott SZDSZ. Akkor az emberi jogok volt a nagy találmány. A kisebbség joga a magyar többségben. Kis János: „Vannak-e emberi jogaink?” Vona még nem írt könyvet, Balóné már igen. Vonának állítólag van egy történelemtanári diplomája, de soha sehol sem tanított. Most termékmenedzser. Az egyik biztonságtechnikai cég termékmenedzsere. Ahány riasztócsengőt elad, annyi pénze van. Ezek a biztonságtechnikai cégek általában izraeli érdekeltségűek.

A Jobbik minden jelszót, elvet, célt, programot gátlástalanul átvesz tőlünk, és semmi baj sincs azok miatt a hangoztatások miatt, amiért minket kirekesztettek. Neki szabad. Ma mindenki úgy beszél, rajtunk kívül a Jobbikról, mint egy természetes eszközökkel szerveződött pártról. Legtöbbet a Népszabadság ír róla, de minden nap szerepel a hírekben. Semmi nem folyik akkora erővel, mint ennek a pártnak a szervezése, további felfújása. Mert a nómenklatúra burzsoázia egyetlen esélye a magyar kibontakozás késleltetése. Aki ma nem veszi észre, hogy ez az idegen titkosszolgálati együttműködéssel létrehozott párt ugyanaz a veszély a magyar életre, mint ami az SZDSZ volt, az nagyot vét.